

Okolo roku 1900 se Vídeň stala městem s největším počtem česky mluvících obyvatel. Příslušníci české menšiny založili množství spolků a podíleli se na širokém spektru aktivit, mezi nimiž měla důležitou úlohu také hudba. Nejdůležitějšími rysy současné české menšiny ve Vídni je 1) několik různě motivovaných a odlišně politicky podmíněných vln dobrovolné i nedobrovolné migrace, 2) přítomnost potomků Čechů, kteří zůstali na území bývalého Rakouska-Uherska a 3) koexistence několika generací a uskupení lidí odlišné politické orientace i rozdílných postojů k integraci do rakouské společnosti. Dnešní česká vídeňská menšina je tak heterogenním společenstvím s rozdílnými „kulturními kohortami“. Na základě terénního výzkumu, tj. zúčastněného pozorování hudebních událostí a polostrukturovaných rozhovorů s využitím teoretických přístupů etnomuzikologie a diaspora studies se práce zaměřuje na tři vzájemně úzce související otázky: Jak hudební tvorba a účast na hudebních událostech odráží heterogenitu současné české vídeňské menšiny? Jak je tvořivost, resp. účast na hudebních událostech podmíněna migrační situací? A jak současní vídeňští Češi vyjednávají svoji národní identitu skrze hudební aktivity?